

Posłaniec św. Brunona

Nr 277

17 września 2017

Gazetka parafii p.w. św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu w Łomży

Kościół jest misyjny

Tak często słyszymy w kościele o misjach, misjonarkach i misjonarzach, pracujących gdzieś na krańcach świata. Może zastanawiamy się, dlaczego mamy modlić się za misje, skoro także w naszym kraju wielu ludzi potrzebuje duchowej pomocy. W wielu parafiach zbierane są ofiary na pomoc krajom misyjnym, a przecież i u nas nie brakuje biednych. Dlaczego więc mamy pomagać misjom? Odpowiedź znajdujemy w słowach samego Chrystusa, który do Apostołów i ich następców powiedział: „**Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody**” (Mt 28,19). Słowa te nazywamy „nakazem misyjnym Chrystusa”. **W nakazie tym odkrywamy prawdę o Kościele,**

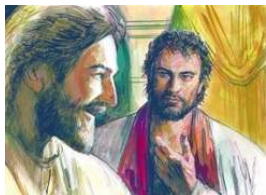

który ze swej natury jest misyjny, posłany przez Chrystusa do wszystkich narodów, aby czynić je uczniami (KKK 849-850). Misyjność Kościoła wytyka zatem z woli Bożej. Na Kościele spoczywa więc obowiązek rozkrzewiania wiary. Jego pierwszym i najważniejszym zadaniem jest głoszenie Dobrej Nowiny o zbawieniu. Przypomniał o tym Jan Paweł II, największy misjonarz naszych czasów, w encyklice *Redemptoris missio*: „Od samego początku mojego pontyfikatu zdecydowałem się podróżować aż po krańce ziemi, by dać wyraz tej trosce misyjnej, i właśnie bezpośredni kontakt z ludami, które nie znają Chrystusa, przekonał mnie bardziej, jak pilna jest ta działalność (...). **Nikt wierzący w Chrystusa, żadna instytucja Kościoła nie może uchylić się od tego najpoważniejszego obowiązku: głoszenia Chrystusa wszystkim ludom**” (*Redemptoris Missio* 1 i 3). Wyrażoną przez Ojca Świętego myśl znajdziemy także w popularnej pieśni religijnej: „Wiele jest serc, które czekają na Ewangelię”. Słowa te wyrażają głęboką prawdę, bo prawie 4 miliardy ludzi na ziemi nie słyszało jeszcze o Chrystusie i nie poznało Jego Ewangelii. Dzisiejszy świat jest nie tylko „głodny Boga”, ale potrzebuje także naszego wsparcia materialnego. Głodny człowiek, a takich jest bardzo wielu we współczesnym świecie, nie uwierzy w głoszoną mu miłość Boga i bliźniego, jeśli nie doświadczy konkretnej pomocy. Rzeczywistość jest przerażająca: co 8 sekund na świecie umiera z głodu jedno dziecko; są na świecie dzieci, które jadają tylko raz dziennie – i to bardzo niewiele – zaledwie garść ryżu; są dzieci, które nie znają smaku cukierka; wreszcie są i takie, które żyją i mieszkają na ulicy. Nie wolno nam o nich zapomnieć. Nakaz misyjny Chrystusa zaczyna się od słowa „idźcie”. To słowo przez wieki było drogowskazem dla Kościoła i tysięcy misjonarek i misjonarzy. Obecnie na misjach pracuje 2070 misjonarzy z Polski. W tej liczbie są też 53 osoby: misjonarki i misjonarze diecezjalni, zakonni i świeccy, pochodzący z diecezji płockiej. Potrzeby są oczywiście o wiele większe. Wprawdzie **nie każdy z nas może wyjechać na misje, każdy z nas jednak powinien mieć „ducha misyjnego”**. Co to znaczy? To znaczy, że mnie jako osobę wierzącą jednakowo musi boleć np. brak kapłanów w Azji, Afryce, Ameryce Południowej, co w Europie. Jednakowo musi mnie boleć głód dziecka na ulicach Kalkuty, Łusaki, co na ulicach Płocka, Ciechanowa, Mławy czy Pułtuska. Dopiero wtedy będą autentycznym chrześcijaninem, gdy nauczą się odpowiedzialności za cały Kościół. Misje uczą współpracy. Afrykańskie przysłowie mówi: „nie umyjesz twarzy jednym palcem, potrzeba do tego całej ręki”. Dlatego każdy z nas jako członek Kościoła powszechnego zaproszony jest do współpracy na rzecz misji. Wyrazem misyjności Kościoła jest duża liczba organizacji, które wspierają misje. Wśród nich pierwsze miejsce zajmują Papieskie Dzieła Misyjne – duchowe i materialne zaplecze Ojca Świętego w dziele misji. Wymownym tego przykładem jest 6800 dzieci należących w naszej diecezji do Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci i wspierających swoich rówieśników w krajach misyjnych.

Zapamiętajmy: Kościół z woli Chrystusa ma charakter misyjny, to znaczy ma przekazywać innym miłość i światło wiary, których sam doświadczył. Pierwszym celem działalności misyjnej jest głoszenie Ewangelii i zakładanie Kościoła tam, gdzie go jeszcze nie ma. Realizacja nakazu misyjnego to obowiązek nie tylko osób duchownych, ale także każdego chrześcijanina, zgodnie z jego powołaniem i możliwościami. Obowiązek ten można realizować poprzez modlitwę i ofiarę na rzecz misji.

Ewangelia wg Św. Mateusza (Mt 18, 21-35).

Piotr zbliżył się do Jezusa i zapytał: Panie, ile razy mam przebaczyć, jeśli mój brat wykroczy przeciwko mnie? Czy aż siedem razy? Jezus mu odrzekł: Nie mówię ci, że aż siedem razy, lecz aż siedemdziesiąt siedem razy. Dlatego podobne jest królestwo niebieskie do króla, który chciał rozliczyć się ze swymi sługami. Gdy zaczął się rozliczać, przyprowadzono mu jednego, który mu był winien dziesięć tysięcy talentów. Ponieważ nie miał z czego ich oddać, pan kazał sprzedać go razem z żoną, dziećmi i całym jego mieniem, aby tak dług odzyskać. Wtedy sługa upadł przed nim i prosił go: Panie, miej cierpliwość nade mną, a wszystko ci oddam. Pan ulitował się nad tym sługą, uwolnił go i dług mu darował. Lecz gdy sługa ów wyszedł, spotkał jednego ze współsług, który mu był winien sto denarów. Chwył go i zaczął dusić, mówiąc: Oddaj, coś winien! Jego współsługa upadł przed nim i prosił go: Miej cierpliwość nade mną, a oddam tobie. On jednak nie chciał, lecz poszedł i wtrącił go do więzienia, dopóki nie odda długu. Współsłudzy jego widząc, co się działo, bardzo się zasmucili. Poszli i opowiedzieli swemu panu wszystko, co zaszło. Wtedy pan jego wezwał go przed siebie i rzekł mu: Sługo niegodziwy! Darowałem ci cały ten dług, ponieważ mnie prosieś. Czyż więc i ty nie powinienes być ulitować się nad swoim współsługą, jak ja ulitowałem się nad tobą? I uniesiony gniewem pan jego kazał wydać go katom, dopóki mu całego długu nie odda. Podobnie uczyni wam Ojciec mój niebieski, jeżeli każdy z was nie przebaczy z serca swemu bratu.

* * * * *

ZNAK ROZPOZNAWCZY CHRZEŚCIJAN

W swoim życiu przyjmujemy różne postawy, w zależności od sytuacji, w jakiej się znajdujemy. Pragniemy spotykać ludzi otaczających nas szacunkiem, liczących się z naszym zdaniem i kierujących się życzliwością. Czujemy się wówczas potrzebni, łatwiej jest się uśmiechać i okazywać wdzięczność. Bez trudu przychodzi planowanie przyszłości.

Dzisiejsza Liturgia Słowa wprowadza nas jednak w inną rzeczywistość, naznaczoną chęcią odzyskania tego, co moje. Chodzi o zachowanie wobec osób zaciągających wobec nas winę, nieszczerych, wyrządzających nam krzywdę, pozostawiających plamę na naszym dobrym imieniu, intrygantów. W relacjach do nich nierzadko przychodzi chęć odwetu, gniew, złość czy dochodzenie za wszelką cenę sprawiedliwości. Ulegamy nieraz zasadzie: „oko za oko, ząb za ząb”. Tymczasem logika wiary chrześcijańskiej domaga się czegoś innego – miłosierdzia, znajdującego swe konkretne zastosowanie w przebaczeniu, które nie zna granic, jest szczerze i pełne.

Św. Paweł przypomina nam dzisiaj, że w żadnej chwili życia nie możemy zapomnieć, że „żyjemy dla Pana i umieramy dla Pana” – źródła miłości miłosiernej. Pomocą w realizacji postawy charakterystycznej dla świadka miłosierdzia niech będą słowa zapisane w Księdze Syracydesa: „Złość i gniew są obrzydliwościami, których pełen jest grzesznik. Opuść winę bliźniemu, a wówczas, gdy błagać będziesz, zostaną ci odpuszczone grzechy”.

* * * * *

„**Uczynić pierwszy krok**» to przede wszystkim wyjść na spotkanie innym z Chrystusem, z Panem. A On nas prosi, abyśmy zawsze stawiali krok stanowczy i pewny ku braciom, rezygnując z roszczeń do tego, aby nam wybaczano bez naszego wybaczenia, abyśmy byli kochani, nie kochając innych. Jeśli Kolumbia pragnie pokoju stabilnego i trwałego, to jest wezwana, by pilnie uczynić krok w tym kierunku, który jest kierunkiem dobra wspólnego, równości, sprawiedliwości, poszanowania natury ludzkiej i jej wymogów. Dopiero gdy pomożemy rozplątać węzły przemocy, powstrzymamy złożoną płataninę waśni, jesteśmy wezwani, by zrobić krok ku spotkaniu z braćmi, mając odwagę takiego napominania, które nie chce wykluczać, tylko integrować. Jesteśmy wezwani, aby z miłością być stanowczymi w tym, czego nie można negocjować. Wreszcie istnieje wymóg budowania pokoju, «mówiąc nie językiem, ale rękoma i dziełami» (św. Piotr Klawer) i wspólnego wznoszenia wzroku ku niebu. On może rozwikłać to, co nam wydaje się niemożliwe. On nam obiecał towarzyszyć aż do końca czasów. On nie pozostawi bezowocnym tak wielkiego wysiłku”.

papież Franciszek w Kolumbii

Kościół jest hierarchiczny

W mediach pojawia się wiele doniesień i informacji na temat hierarchii i hierarchów Kościoła. Niektóre z nich są nieścisłe, lub wręcz mijają się z prawdą, inne podają w wątpliwość potrzebę istnienia hierarchii. Wobec takich postaw mediów (zwłaszcza liberalnych), trzeba zadać sobie pytanie o naturę i charakter hierarchii Kościoła, a także o jej pochodzenie. Słowo „hierarchia” odnosi się do swoistego uporządkowania, usystematyzowania jakiejś rzeczywistości (czasami podania jej struktury) – począwszy od najważniejszych, a skończywszy na najmniej ważnych częściach. Często mówimy o hierarchii wartości, którymi jako ludzie się kierujemy, czasem o hierarchii potrzeb. Mówimy też o hierarchicznej strukturze społeczeństwa lub państwa. **Hierarchia Kościoła to struktura, której początek dał sam Pan Jezus, kiedy Apostołom i ich następcom powierzył urząd nauczania (głoszenia Ewangelii), uświęcania (sprawowanie sakramentów świętych) i rządzenia w Jego imieniu i Jego mocą** (por. KKK 873; KK 18). Chrystus ustanowił w Kościele różne posługi, które spełniają szafarze, będący wyposażeni w tym celu w świętą władzę. Tę właśnie władzę i troskę pasterską Pan Jezus przekazał Apostołom oraz ich następcom. Owo grono Apostolskie z postanowienia Chrystusa miało formę kolegium, czyli stałego zespołu, na czele którego stał św. Piotr (KKK 880; KK 19). Jemu również powierzył Pan „klucze Kościoła” (Mt 16, 18-19) i troskę o cały Kościół, nazywając go Opoką. Dar „wiązań i rozwiązywania” został przekazany także całemu Kolegium Apostolskiemu pozostającemu z łączności ze swoją głową – Piotrem (KK 22). To pasterskie posłannictwo Piotra i kolegium Apostołów stanowi jeden z fundamentów Kościoła i jest ono kontynuowane przez **hierarchię Kościoła, czyli biskupów pod przewodnictwem (prymatem) następcy św. Piotra - papieża** (KKK 881). Papież – Biskup Rzymu i następca św. Piotra, widzialna głowa Kościoła, jest fundamentem i źródłem jedności zarówno biskupów, jak i wszystkich wiernych. Ma on pełną, najwyższą i powszechną władzę nad Kościołem, którą wykonuje w niczym nie skrupowany sposób (KKK 882; DB 2,9). Kolegium Biskupów posiada władzę w Kościele, kiedy działa w łączności z Biskupem Rzymu, jako jego głową. Swoją władzę wykonuje uroczysto na soborze powszechnym, zawsze jednak w łączności z papieżem (KKK 883-884; KK 22; KPK kan. 336-337). Poszczególne biskupi są widzialnym źródłem i fundamentem jedności w swoich diecezjach (kościółkach partykularnych). Swoją władzę i pasterską troskę wykonują wspomagani przez kapłanów (prezbiterów) i diakonów (KKK 886; KK 23). **Hierarchia Kościoła (biskupi pod przewodnictwem papieża) spełnia trojakić zadania, mieszczące się w obrębie misji nauczania, uświęcenia i rządzenia.** Misja nauczania obejmuje głoszenie Ewangelii oraz przekaz wiary otrzymanej od Chrystusa za pośrednictwem Apostołów, a także starania o ich nieomylny przekaz. Nieomylność udzielona jest papieżowi i kolegium biskupów, gdy wykonują swój urząd nauczycielski, ogłaszając definitywnie naukę dotyczącą wiary i obyczajów (KKK 888, 891; KK 25). Misja uświęcenia obejmuje sprawowanie sakramentów, a szczególnie Eucharystii. Misja ta rozciąga się również na modlitwę i pracę oraz przykład życia i postugę słowa. (KKK 893; KK26). Misja rządzenia obejmuje kierowanie powierzonym sobie Kościołem. Władzę tę sprawują biskupi w sposób zwyczajny i bezpośredni wobec swoich diecezji (KKK 895; KK 27).

Zapamiętajmy: hierarchia Kościoła to struktura, której początek dał sam Pan Jezus, kiedy Apostołom i ich następcom powierzył urząd nauczania (głoszenia Ewangelii), uświęcania (sprawowanie sakramentów świętych) i rządzenia w Jego imieniu i Jego mocą. Te zadania spełnia dziś w Kościele kolegium biskupów pod przewodnictwem papieża, stanowiąc autentyczną hierarchię Kościoła.

Ogłoszenia DUSZPASTERSKIE

1. Dzisiejsza niedziela w szczególny sposób w Kościele jest poświęcona środkiem społecznego przekazu. Się mediów podkreśla Katechizm Kościoła Katolickiego, zauważając ich wielki wpływ na przekaz informacji oraz rozwój kultury i kształcenie. Jakim mogą być dobrem, wielokrotnie przekonywaliśmy się podczas pielgrzymek papieskich do naszej Ojczyzny, najpierw św. Jana Pawła II, a także papieża Benedykta XVI, a ostatnio papieża Franciszka; widzieliśmy podczas tyłu transmisji z uroczystości kościelnych, tyłu programów katolickich. Wiemy, że media, jeśli chcą, mogą być wspaniałym narzędziem ewangelizacyjnym. Umiejemy roztropnie korzystać z dobrodziejstw mediów, ale pamiętajmy, że one powinny służyć człowiekowi, a nie odwrotnie. Zadbajmy też o to, aby właściwie i dla swojego ubogacenia umiejętnie korzystało z nich nasze młode pokolenie.

2. Dzisiaj rozpoczynają się też kwartalne dni modlitw za dzieci, młodzież i wychowawców. W kalendarzu liturgicznym pod datą 18 września (jutrzejszy poniedziałek) przypada święto św. Stanisława Kostki, patrona polskiej młodzieży. Mimo upływu stuleci jest on nadal czytelnym wzorem życia dla młodego pokolenia.

3. Na dobre rozpoczął się rok szkolny i katechetyczny. Zapraszamy do uczestnictwa w spotkaniach grup parafialnych:

Odnowa w Duchu Świętym (wtorek po Mszy św. o godz. 18⁰⁰)

Zespół *Soli Deo* (próby w piątek - godz. 19⁰⁰)

Schola dziecięca (próby w sobotę - godz. 9⁰⁰)

Chór parafialny (próby w środę po Mszy św. o godz. 18⁰⁰)

Ministranci (zbiórki w piątek - godz. 15⁰⁰)

Wspólnota Przyjaciół Oblubieńca (spotkania w czwartek - godz. 18⁰⁰)

Ruch Rodzin Nazaretańskich (spotkania w poniedziałek o godz. 17⁰⁰)

Rycerze Kolumba (ostatni piątek miesiąca - godz. 18⁰⁰)

Różaniec rodziców za dzieci (pierwszego każdego miesiąca o godz. 17⁰⁰)

Wspólnota Intronizacji NSPJ (adoracja w niedzielę po Mszy św. o godz. 7⁰⁰)

Parafialny Zespół Caritas (spotkania w pierwszy wtorek miesiąca o godz. 16⁰⁰)

Parafialna świetlica „Bonifacy”

Ruch modlitewny *Adoremus* – adoracja w ostatnią niedzielę miesiąca po Mszy Św. o godz. 18⁰⁰

Ruch dla małżeństw – *Equipés Notre-Dame* – informacja nt. spotkań u ks. proboszcza

Kółka różańcowe – pierwsza niedziela miesiąca po Mszy Św. o godz. 11⁰⁰ - konferencja

Wasz Proboszcz

* * * * *

W TYM TYGODNIU PATRONUJĄ NAM:

- w **środe**, 20 września – **św. Andrzej Kim Taegon** (†1839), prezbiter koreański, który zginął podczas prześladowań chrześcijan; św. Paweł Chong Hasano, kleryk koreański, i Towarzysze, którzy ponieśli śmierć męczeńską pomiędzy 1839 a 1867 rokiem;
- w **sobotę**, 23 września – **św. ojciec Pio** (1887-1968), prezbiter, kapucyn, stygmatyk i mistyk, wielki czciciel Eucharystii i Matki Bożej.

Porządek nabożeństw w naszym kościele

Msze św.: w niedziele: 7⁰⁰, 9⁰⁰, 11⁰⁰, 13⁰⁰, 16⁰⁰ (w kościele na cmentarzu), 18⁰⁰

w dni powszednie: 7⁰⁰, 18⁰⁰.

Kancelaria czynna Pn. – Cz. 8³⁰-10⁰⁰; Pt. i Sb. 16⁰⁰-18⁰⁰

Parafia Rzymско - Katolicka pw. św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu

ul. Wojska Polskiego 135, 18-400 Łomża

Konto: Bank Pekao SA 57 1240 1532 1111 0000 2055 6732

Proboszcz i kancelaria tel. 86 216 39 55, wikariat tel. 86 216 94 50

E'mail: brunon.lomza@gmail.com

strona internetowa: www.brunon.lomza.pl